# РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

17 септември 2009 година *

По дело C-347/08

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание членове 68 ЕО и 234 ЕО от Landesgericht Feldkirch (Австрия) с акт от 14 юли 2008 г., постъпил в Съда на 28 юли 2008 г., в рамките на производство по дело

**Vorarlberger Gebietskrankenkasse**

срещу

**WGV-Schwäbische Allgemeine Versicherungs AG,**

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н A. Rosas, председател на състав, г-н A. Ó Caoimh, г-н J. Klučka (докладчик), г-н U. Lõhmus и г-жа P. Lindh, съдии,

* Език на производството: немски.

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,
секретар: г-жа R. Şereş, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 1 юли 2009 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Vorarlberger Gebietskrankenkasse от адв. A. Wittwer, Rechtsanwalt,

— за WGV-Schwäbische Allgemeine Versicherungs AG от адв. A. Weber, Rechtsanwalt,

— за австрийското правителство от г-жа C. Pesendorfer и г-н G. Kunnert, в качеството на представители,

— за чешкото правителство от г-н M. Smolek, в качеството на представител,

— за германското правителство от г-н M. Lumma и г-жа J. Kemper, в качеството на представители,

— за испанското правителство от г-н J. López-Medel Báscones, в качеството на представител,

— за италианското правителство от г-жа I. Bruni, в качеството на представител, подпомагана от г-жа W. Ferrante, avvocato dello Stato,

— за Комисията на Европейските общности от г-жа A.-M. Rouchaud-Joët и г-жа S. Grünheid, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

**Решение**

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).

2 Запитването е отправено в рамките на регресен иск, предявен от Vorarlberger Gebietskrankenkasse, установена в Dornbirn (Австрия) (наричана по-нататък

„VGKK“), срещу WGV-Schwäbische Allgemeine Versicherungs AG, установено в Щутгарт (Германия) (наричано по-нататък „WGV-SAV“).

**Правна уредба**

*Общностно право*

Регламент № 44/2001

3 Съображения 11—13 от Регламент № 44/2001 предвиждат:

„(11) Правилата за компетентността трябва да са във висока степен предвидими и основани на принципа, че компетентността по правило се основава на местоживеенето на ответника и винаги трябва да е налице на това основание, освен в няколко ясно определени ситуации, когато основанието на спора или автономията на страните изисква или предполага различен свързващ фактор. [Седалището на юридическите лица] трябва да се определи автономно, така че общите правила да се направят по-прозрачни и да се избегнат конфликти на юрисдикции.

(12) Наред с местоживеенето на ответника трябва да съществуват алтернативни основания за компетентност, които са основани на тясна връзка между съда и процесуалното действие или с оглед да се улесни доброто упражняване на правосъдие.

(13) Във връзка със застраховането, потребителските договори и трудовата заетост, по-слабата страна трябва да бъде защитена от правила за компетентност, които са в по-висока степен благоприятни за нейните интереси, отколкото предвиждат общите правила.“

4 Правилата за компетентност, установени от Регламент № 44/2001, се съдържат в глава II от последния, включваща членове 2—31.

5 Член 2, параграф 1 от този регламент, който е част от озаглавения „Общи разпоредби“ раздел 1 от посочената глава II, гласи:

„При условията на настоящия регламент, искове срещу лицата, които имат местоживеене в държава членка, независимо от тяхното гражданство, се предявяват пред съдилищата на тази държава членка.“

6 Член 3, параграф 1 от посочения регламент, включен в същия раздел 1, предвижда:

„Срещу лица, които имат местоживеене в държава членка, могат да бъдат предявявани искове в съдилищата на друга държава членка само при съблюдаване на правилата, установени в раздели 2—7 от настоящата глава.“

7 В членове 8—14 от раздел 3 от посочената глава II, озаглавен „Компетентност по дела във връзка със застраховане“, се определят правилата за компетентност по застрахователни дела.

8 Съгласно член 8 от този регламент:

„По дела във връзка със застраховане компетентността се определя от нормите на настоящия раздел, без да се засягат разпоредбите на член 4 и член 5, точка 5.“

9 Член 9, параграф 1 от Регламента гласи:

„Срещу застраховател с местоживеене в държава членка, може да бъде предявен иск:

а) в съдилищата на държава членка, където той има местоживеене, или

б) в друга държава членка в случай на процесуални действия, извършени от притежателя на полицата, застрахования или ползвателя, в съдилищата по мястото, където ищецът има местоживеене […]

[…]“

10 По смисъла на член 11, параграф 2 от Регламент № 44/2001:

„Членове 8, 9 и 10 се прилагат по отношение на искове, предявени от увредената страна пряко срещу застрахователя, когато такива преки искове са разрешени.“

Директива 2000/26/ЕО

11 Директива 2000/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 май 2000 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно застраховане на гражданската отговорност във връзка с използването на моторни превозни средства и за изменение на Директиви 73/239/ЕИО и 88/357/ЕИО на Съвета (ОВ L 181, стр. 65; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 4, стр. 3), изменена с Директива 2005/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 г. (ОВ L 149, стр. 14; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 7, стр. 212, наричана по-нататък „Директива 2000/26“), предвижда в член 3, озаглавен „Право на пряк иск“:

„Всяка държава членка е длъжна да предприеме мерки пострадалите лица по член 1, на които са причинени вреди в резултат на произшествия по смисъла на същата разпоредба, да имат право на пряк иск към застрахователното предприятие, което е застраховало гражданската отговорност на отговорното лице.“

12 За да определи термина „пострадало лице“, член 2, буква г) от тази директива препраща към член 1, точка 2 от Директива 72/166/ЕИО на Съвета от 24 април 1972 година относно сближаване на законодателствата на държавите членки относно застраховката „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства и за прилагане на задължението за сключване на такава застраховка (ОВ L 103, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 10).

Директива 72/166

13 По смисъла на член 1, точка 2 от Директива 72/166 „пострадало лице“ означава всяко лице, което има право на обезщетение за загуба или други вреди, причинени от превозни средства.

*Национална правна уредба*

14 Съгласно § 332, алинея 1 от Общия закон за социално осигуряване (Allgemeines Sozialversicherungsgesetz, наричан по-нататък „ASVG“):

„Ако лицата, които имат право на обезщетение по силата на разпоредбите на настоящия федерален закон […], могат да искат обезщетение за вредата, претърпяна в резултат на застрахователно събитие въз основа на други законови разпоредби, осигурителят встъпва в тези права, доколкото той трябва да предостави обезщетението.“

15 § 1394 от Гражданския кодекс (Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch) гласи:

„По отношение на прехвърленото вземане цесионерът има същите права като тези на цедента.“

**Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси**

16 На 10 март 2006 г. на магистрала в Германия става пътно произшествие между г-жа Gaukel, водач на превозно средство, застраховано в Германия за гражданска отговорност от WGV-SAV, и г-жа Kerti, водач на друго превозно средство. Движението на пътя принуждава последната да натисне рязко спирачки. Тогава г-жа Gaukel, водач на превозното средство, намиращо се зад г-жа Kerti, се врязва в превозното средство на последната. Тъй като в резултат на удара г-жа Kerti получава навяхване на шията, се налага тя да се подложи на различни медицински лечения. Освен това лекуващите я лекари удостоверяват, че от 15 до 21 март 2006 г. тя е в състояние на нетрудоспособност. Като социалноосигурителна институция VGKK обезщетява осигурената при нея г-жа Kerti.

17 От 2 януари 2006 г. до 20 август 2007 г. местоживеенето на г-жа Kerti е в Bludenz (Австрия). Оттогава насам тя пребивава в Ubstadt Weiher (Германия).

18 Като се основава на законовата цесия на правата на г-жа Kerti съгласно § 332 от ASVG, с писмо от 22 септември 2006 г. VGKK иска WGV-SAV да плати, с краен срок 24 октомври 2006 г., направените от VGKK разходи за обезщетяване на осигуреното при нея лице. Всъщност VGKK изтъква, че отговорността за произшествието тежала изключително върху застрахованото от WGV-SAV лице.

19 Тъй като не последва плащане, на 13 февруари 2008 г. VGKK предявява регресен иск пред Bezirksgericht Dornbirn (Австрия) срещу WGV-SAV. Последната, която оспорва иска по същество, се позовава на липсата на международна компетентност на сезираната юрисдикция. WGV-SAV поддържа, от една страна, че предвид произхода им разглежданите права са на г-жа Kerti, която към момента на подаване на исковата молба пребивава в Германия. От друга страна, спорът противопоставял две страни в равностойно положение, така че на ищеца не се полагала защита по смисъла на Регламент № 44/2001.

20 С определение от 21 май 2008 г. Bezirksgericht Dornbirn оставя иска без разглеждане поради липса на международна компетентност.

21 Тогава VGKK подава жалба пред Landesgericht Feldkirch, като иска да бъде отменено определението от 21 май 2008 г. и да бъде разпоредено на първоинстанционната юрисдикция да разгледа иска.

22 Landesgericht Feldkirch изтъква три довода, за да обоснове компетентността на австрийските юрисдикции. На първо място, според този съд VGKK следвало да се счита за увредена страна, тъй като след произшествието тя е изплатила обезщетение на г-жа Kerti. На второ място, поради законовата цесия, настъпила съгласно § 332 от ASVG, в самия момент на произшествието VGKK поема правата на г-жа Kerti. Тъй като е встъпила в правното положение на осигуреното при нея лице, в своя иск VGKK предявява правата на г-жа Kerti, а не своите собствени права. На трето място, в случай на тежко произшествие, довело до телесни повреди, пряко увреденото лице запазва правото си на обезщетение за претърпени неимуществени и имуществени вреди. Така то би могло да иска обезщетяване на тези вреди пред съда по своето местоживеене. В този случай социалноосигурителната институция встъпила в правата на възстановяване на разходите за здравни грижи и евентуално на пенсионни обезщетения. Ако посочената институция не може да се позовава на същата компетентност, тогава тя трябвало да предяви регресен иск пред съд в друга държава членка. При тези обстоятелства юрисдикции в различни държави членки биха се произнесли по едни и същи факти, което би могло да влезе в противоречие с целта на Регламент № 44/2001, тъй като съдилищата в различните държави членки могат да постановят противоречащи си съдебни решения.

23 При все това според запитващата юрисдикция има два довода срещу признаването на компетентност на австрийските юрисдикции. От една страна, Директива 2000/26 има за цел да защити слабата страна, като опростява значително и улеснява осъществяването на правото на обезщетение в случай на пътно произшествие с международен елемент. Като се има предвид Решение от 13 декември 2007 г. по дело FBTO Schadeverzekeringen (C-463/06, Сборник, стр. I-11321) обаче, социалноосигурителната институция не може да се счита за слаба страна, на която се полага защита при прилагане на правилата за

международната съдебна компетентност. От друга страна, член 11, параграф 2 от Регламент № 44/2001 споменавал само увреденото лице, а не евентуалния законов цесионер.

24 При тези условия Landesgericht Feldkirch решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли препращането към член 9, параграф 1, буква б) от [Регламент № 44/2001], съдържащо се в член 11, параграф 2 от същия регламент, да се тълкува в смисъл, че социалноосигурителна институция, която по закон (§ 332 от ASVG) е встъпила в правата на пряко увреденото лице, може да предяви пряк иск срещу застраховател пред юрисдикция в държавата членка по установяването си, стига този иск да е допустим, а застрахователят да е със седалище на територията на някоя държава членка?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос:

Налице ли е тази компетентност и ако към момента на предявяването на иска пред съда пряко увреденото лице няма местоживеене или обичайно пребиваване в държавата членка, където е установена социалноосигурителната институция?“

**По преюдициалните въпроси**

*Предварителни бележки*

25 В самото начало следва да се отбележи, че съществуват несъответствия в текстовете на различните езици на член 11, параграф 2 от Регламент № 44/2001. Така във френския текст е използван терминът „victime“, чието семантично тълкуване препраща към лицето, пряко претърпяло вреда. За разлика от него в текста на немски език, който е език на производството, е употребен изразът „der Geschädigte“, което означава увреденото лице. Този термин обаче може да обозначава не само лицето, което пряко е претърпяло вредата, а и лицето, което е увредено само непряко.

26 В това отношение съгласно постоянната съдебна практика необходимостта от еднакво тълкуване на общностното право изключва в случай на съмнение текстът на дадена разпоредба да се разглежда изолирано, а напротив, изисква да се тълкува и прилага в светлината на текстовете на другите официални езици (вж. Решение от 12 юли 1979 г. по дело Koschniske, 9/79, Recueil, стр. 2717, точка 6, Решение от 2 април 1998 г. по дело EMU Tabac и др., C-296/95, Recueil, стр. I-1605, точка 36 и Решение от 9 март 2006 г. по дело Zuid-Hollandse Milieufederatie и Natuur en Milieu, C-174/05, Recueil, стр. I-2443, точка 20) и в зависимост от общата структура и целите на правната уредба, част от която тя представлява (Решение от 27 октомври 1977 г. по дело Bouchereau, 30/77, Recueil, стр. 1999, точка 14).

27 В случая следва да се констатира, от една страна, че подобно на текста на немски език, и текстовете на други езици на член 11, параграф 2 от Регламент № 44/2001 използват израза „увредено лице“. Така е в текста на испански („persona perjudicada“), чешки („poškozený“), датски („skadelidte“), естонски („kahju kannatanud pool“), италиански („persona lesa“), полски („poszkodowany“), словашки („poškodený“) и шведски („skadelidande“). От друга страна, в точка 26 от Решение по дело FBTO Schadeverzekeringen, посочено по-горе, Съдът постановява, че функцията на извършеното в член 11, параграф 2 от Регламент № 44/2001 препращане е да добави към списъка на ищците, съдържащ се в член 9, параграф 1, буква б) от този регламент, лицата, претърпели вреда, без кръгът на последните да се свежда само до лицата, претърпели пряко вреда.

28 От това следва, че член 11, параграф 2 от Регламент № 44/2001 трябва се тълкува в смисъл, че има предвид увреденото лице.

*По същество*

По първия въпрос

29 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали направеното в член 11, параграф 2 от Регламент № 44/2001 препращане към член 9, параграф 1, буква б) от същия трябва да се тълкува в смисъл, че социалноосигурителна институция, законов цесионер на правата на пряко увреденото в автомобилно произшествие лице, може да предяви пряк иск пред съдилищата в своята държава членка по установяване срещу установения в друга държава членка застраховател на лицето, за което се твърди, че е отговорно за произшествието.

30 Съдът вече е констатирал, че направеното в член 11, параграф 2 препращане към член 9, параграф 1, буква б) от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че съдилищата по местоживеенето на едно увредено лице са компетентни да разгледат пряк иск срещу застрахователя на лицето, за което се твърди, че е отговорно, когато такъв иск е възможен и застрахователят е със седалище на територията на някоя държава членка (Решение по дело FBTO Schadeverzekeringen, посочено по-горе, точка 31).

31 Що се отнася до застраховането на гражданската отговорност във връзка с автомобилни произшествия, от член 1, точка 2 от Директива 72/166 и член 3 от Директива 2000/26, тълкувани в светлината на съображение 16а от последната директива, следва, че увреденото лице има право да предяви иск пред съдилищата по местоживеенето си срещу застрахователя на лицето, за което се твърди, че е отговорно.

32 Следователно трябва да се прецени дали това право има и социалноосигурителна институция, законов цесионер на правата на пострадалото от автомобилно произшествие лице.

33 В това отношение VGKK твърди, че е претърпяла вреда, като е обезщетила осигуреното при нея лице. Следователно според нея тя би трябвало да бъде считана за увредено лице съгласно самостоятелно тълкуване на това понятие. Освен това като законов цесионер на правата на осигуреното при нея лице съгласно австрийското законодателство тази институция встъпвала не само в материалните права на последното, но и в неговите процесуални права, сред които предвиденото в член 9, параграф 1, буква б) и член 11, параграф 2 от Регламент № 44/2001. Ако това не беше така, с други думи, ако в рамките на законовата цесия се правеше такава разлика, този правен институт би бил лишен от смисъл.

34 Испанското правителство подчертава по-специално, че ако пряко увреденото лице почине, неговите наследници, или иначе казано лицата, които по закон встъпват в неговите права, би трябвало да могат да предявят пред съда по своето местоживеене иск за обезщетение за вреди срещу застрахователя на лицето, за което се твърди, че е отговорно, така както това би могъл да направи техният наследодател приживе.

35 За да се осигури пълна ефикасност и самостоятелно тълкуване на Регламент № 44/2001, следва да се вземат предвид неговата система и цели (Решение от 14 юли 1983 г. по дело Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung и др., 201/82, Recueil, стр. 2503, точка 11, Решение от 20 март 1997 г. по дело Farrell, C-295/95, Recueil, стр. I-1683, точки 12 и 13, Решение от 3 юли 1997 г. по дело Benincasa, C-269/95, стр. I-3767, точка 12 и Решение от 15 януари 2004 г. по дело Blijdenstein, C-433/01, Recueil, стр. I-981, точка 24). Следователно прилагането на конкретни правни институти като законовата цесия, която се предвижда в австрийското право и в правните системи на държавите членки, не може да оказва въздействие върху тълкуването на разпоредбите на посочения регламент. Обратното би означавало по необходимост тълкуването на Регламент № 44/2001 да се постави в зависимост от националното право на държавите членки и да се застраши еднаквото прилагане на този акт в Общността.

36 В това отношение съображение 11 от Регламент № 44/2001 предвижда, че правилата за компетентността трябва да са във висока степен предвидими и основани на принципа, че компетентността по правило се основава на местоживеенето на ответника и винаги трябва да е налице на това основание освен в няколко ясно определени ситуации, когато основанието на спора или автономията на страните изисква или предполага различен свързващ фактор.

37 Така в системата на посочения регламент компетентността на юрисдикциите на държавата членка, на чиято територия се намира местоживеенето на ответника, независимо от гражданството му, представлява общият принцип, прогласен в член 2, параграф 1 от този регламент (Решение от 19 януари 1993 г. по дело Shearson Lehmann Hutton, C-89/91, Recueil, стр. I-139, точка 14, Решение от 5 февруари 2004 г. по дело Frahuil, C-265/02, Recueil, стр. I-1543, точка 23, Решение от 13 юли 2006 г. по дело Reisch Montage, C-103/05, Recueil, стр. I-6827, точка 22 и Решение от 11 октомври 2007 г. по дело Freeport, C-98/06, Сборник, стр. I-8319, точка 34).

38 Член 3, параграф 2 от този регламент дерогира посочения общ принцип. Всъщност този член предвижда, че срещу лица, които имат местоживеене в държава членка, могат да бъдат предявявани искове в съдилищата на друга държава членка, но единствено при съблюдаване на правилата, установени в раздели 2—7 от глава II от Регламент № 44/2001 (Решение по дело Reisch Montage, точка 22 и Решение по дело Freeport, точка 34, посочени по-горе).

39 В резултат на това посочените правила за компетентност, които дерогират общия принцип, не биха могли да се тълкуват по начин, излизащ извън изрично предвидените в Регламент № 44/2001 хипотези (вж. по-специално Решение от 21 юни 1978 г. по дело Bertrand, 150/77, Recueil, стр. 1431, точка 17, Решение от 17 юни 1992 г. по дело Handte, C-26/91, Recueil, стр. I-3967, точка 14, Решение по дело Shearson Lehman Hutton, посочено по-горе, точка 16, Решение от 13 юли 2000 г. по дело Group Josi, C-412/98, Recueil, стр. I-5925, точка 49, Решение по дело Freeport, посочено по-горе, точка 35).

40 Раздел 3 от глава II от този регламент установява самостоятелна система за разпределяне на съдебната компетентност по дела във връзка със застраховане (Решение от 12 май 2005 г. по дело Société financière et industrielle du Peloux, C-112/03, Recueil, стр. I-3707, точка 29). Видно от съображение 13 от Регламент

№ 44/2001, целта на този раздел е да защити по-слабата страна посредством правила за компетентност, които са в по-висока степен благоприятни за нейните интереси, отколкото предвиждат общите правила.

41 Изпълняваната от тези разпоредби защитна функция предполага, че специалните правила за компетентност, предвидени за тази цел в Регламент № 44/2001, не се прилагат спрямо лицата, за които тази защита не е оправдана.

42 Не се твърди обаче, че социалноосигурителна институция като VGKK би била икономически по-слаба и с по-малко юридически опит, отколкото застраховател на гражданската отговорност като WGV-SAV. Като цяло Съдът вече е уточнявал, че никаква специална защита не е оправдана при отношения между търговци от застрахователния и осигурителния сектор, за никой от които не може да се предположи, че е по-слаб от другия (Решение от 26 май 2005 г. по дело GIE Réunion européenne и др., C-77/04, Recueil, стр. I-4509, точка 20).

43 Следователно социалноосигурителна институция, законов цесионер на правата на пряко увредено в автомобилно произшествие лице, не може да се позовава на разпоредбата на член 9, параграф 1, буква б) във връзка с член 11, параграф 2 от Регламент № 44/2001, за да предяви пряк иск пред съдилищата на своята държава членка по установяване срещу установения в друга държава членка застраховател на лицето, за което се твърди, че е отговорно за това произшествие.

44 За разлика от това обаче, когато самият законов цесионер на правата на пряко увреденото лице може да се счита за слаба страна, би трябвало той да може да се възползва от специалните правила за съдебна компетентност, определени в посочените разпоредби. Както поддържа испанското правителство, такъв би бил по-специално случаят с наследниците на пострадалото от произшествие лице.

45 Впрочем изводът в точка 43 от настоящото съдебно решение се потвърждава от практиката на Съда, свързана със специалните правила в областта на потребителските договори, предвидени в раздел 4 от глава II от Регламент № 44/2001, които също имат за цел да защитят по-слабата страна. Всъщност Съдът е установил, че цесионер на права, който при упражняване на своята професионална дейност предявява по съдебен ред вземането на цедента, което е възникнало от сключен от потребител договор, не може да ползва специалните правила за компетентност, предвидени за сключени от потребители договори, тъй като целта на тези правила е да защитят икономически по-слабата страна, която има по-малко юридически опит (Решение по дело Shearson Lehman Hutton, посочено по-горе, точки 20—24).

46 Решение по дело Blijdenstein, посочено по-горе, допълнително потвърждава направения в точка 43 от настоящото съдебно решение извод. В точка 34 от това съдебно решение Съдът тълкува член 5, точка 2 от Конвенцията от 27 септември 1968 година относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3), изменена с Конвенцията от 9 октомври 1978 година за присъединяването на Кралство Дания, Ирландия и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия (ОВ L 304, стр. 1 и — изменен текст — стр. 77; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 16), с Конвенцията от 25 октомври 1982 г. за присъединяването на Република Гърция (ОВ L 388, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 118) и с Конвенцията от 26 май 1989 година за присъединяването на Кралство Испания и Португалската република (ОВ L 285, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 11, стр. 3), в смисъл, че не разрешава на публичен орган да предявява пред съдилищата на договарящата държава, където е установен, регресен иск — за възстановяване на сумите, които в изпълнение на публичното право е платил на получаващия издръжка, в чиито права този орган е встъпил — срещу дължащия издръжка, чието местоживеене е в друга договаряща държава, тъй като този орган не е слаба страна по отношение на дължащия издръжката.

47 Предвид гореизложените съображения на първия въпрос следва да се отговори, че направеното в член 11, параграф 2 от Регламент № 44/2001 препращане към член 9, параграф 1, буква б) от същия трябва да се тълкува в смисъл, че социалноосигурителна институция, законов цесионер на правата на пряко увреденото в автомобилно произшествие лице, не може да предяви пряк иск пред съдилищата на своята държава членка по установяване срещу установения в друга държава членка застраховател на лицето, за което се твърди, че е отговорно за това произшествие.

*По втория въпрос*

48 Предвид отговора на първия въпрос вторият, поставен от запитващата юрисдикция, въпрос не следва да се разглежда.

**По съдебните разноски**

49 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

**Препращането, направено в член 11, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела към член 9, параграф 1, буква б) от същия регламент, трябва да се тълкува в смисъл, че социалноосигурителна институция, законов цесионер на правата на пряко увреденото в автомобилно произшествие лице, не може да предяви пряк иск пред съдилищата на своята държава членка по установяване срещу установения в друга държава членка застраховател на лицето, за което се твърди, че е отговорно за това произшествие.**

Подписи